

Pereții

Au fost zidiți în grabă – acest lucru încă nu se observa, dar timpul numaidecât avea să amintească despre existența sa.

Motivul acestei pripiri nu era în totalmente clar. Să fi fost din cauza nefericitei întâmplări, când unuia din zidari îi căzuse un bloc de piatră peste cap, spărgându-l momentan? Sau teama celorlalți muncitori ca tragedia să nu se repete?

Cum de nu ar fi, pereții acelei case se zidiră într-o grabnică agonie. Agonie ce putea fi periculoasă viitoarei construcții. Dar iată că casa se ridica, iar pereții stăteau neclintiți, începând încetul cu încetul, să prindă chipul lor final.

Șantierul se întindea pe câțiva kilometri. Pe acest petic de pământ se construiau case pentru cei ce și-au pierdut locul de trai în urma inundațiilor din ultimele luni. Nefericiții, a căror case, cu toate scumpele lor averi fuseseră luate de ape, urmau să primească aceste locuințe noi. Probabil, jalea și nefericirea acelor oameni, ce își pierduseră casele în inundații, și era motivația acelei pripite construcții.

Zilele se înșirau într-o greoaie pată cenușie. Cerul era decolorat și monoton, iar norii greoi apăsau peste șantier, aidoma unei plapumi ce își uitase ușurința propriei mase. Vântul tot năzuia să dărîme cîte ceva, suierînd în rafale periculoase. În acele zile, vîntul era permanentul și neplăcutul oaspete al șantierului. De fapt, el nu venea niciodată cu mîna goală – ba aducea pe aripile-i reci murdarele dovezi că prin apropiere există totuși viață, ba aducea melancolicul miros al ploii.

Lucrările de construcție deja luaseră sfîrșit, iar meșterii șantierului plecară, lăsînd în urma lor cenușiile construcții ce

parcă se combinau cu monotonia cerului acelor zile răcoroase. Împreună cu ei plecară ustensiile, plecară sunetele ciocanelor, a bormașinelor. Luară cu ei strigătele, glasurile ce dominară șantierul tot acest timp și lăsară în urmă un trist șirag de case surii, sub un cer posomorît.

Acea casă, a cărei pereți fuseseră ridicați în grabă, nu se deosebea cu nimic de celelalte construcții. Pereți triști, ici colo câteva ferestre, de după care nu se vedea nimic decît un sumbru întuneric și unghiul ascuțit al acoperișului – un semn de exclamare, trista stafie a lui Jacob Marley, ce veni pentru a prevesti apropierea „celor trei spirite”.

Da, anume o nelămurită tristețe și dezolare cuprindea sufletul celor, ce vedeau privescerea acelei case, acelor pereți cenușii și întunericul ce se ascundea după ferestre. Tristețea și o slabă agitație neliniștită cuprinse, se pare că, tot fostul șantier. Motivul acelei stranii anxietăți, cum credeam atunci și cum cred și acum, era probabil datorată timpului răcoros și posomorît.

În curînd, urmau să vină primii locuitori, din cei ce și-au pierdut casele în timpul inundațiilor. Pereții așteptau cu încordare oaspeții. Urmău să le fie adăpost oamenilor ce îndrăgiseră cîndva casele luate de apa necruțătoare, iar acum ei trebuie să facă tot posibilul ca noii locuitori să se simtă ca acasă. Ca în vechea și îndrăgita lor casă...

Această responsabilitate stătea pe ei. Erau responsabili de confortul viitorilor locuitori. Aveau responsabilitatea ca nu

cumva vîntul răcoros sau ploaia, cernută de norii greoi, să ajungă la sufletele lor. Dar în primul rînd, trebuiau să le ofere locuitorilor siguranța, demnă de dulcele cuvînt „casă”.

Sosiră locuitorii. Acea zi marcantă, pereții o vor memoriza neapărat. Era unica zi din scurta lor viață, cînd greutatea tristului cer, parcă nu mai apăsa atît de tare pe acoperișul casei. Era ziua cînd căpăta o familie.

Tînăra familie, formată abia din doi membri, sosiră în fața casei spre amiază. Mike și Anna Strunk erau căsătoriți abia de un an și cîteva luni, dar viața lor, se părea că începe abia acum. Începea o nouă viață. Nefericita noapte a inundației ce le distruse casa, se pare că trase o groasă linie trecutului, separîndu-l pentru totdeauna de prezent. Iar prezentul începea abia acum, cînd păseau cu sfială, exact ca în anii de școală, pe trotuarul ce ducea spre ușa de la intrare.

-Ei bine, nu e atît de rău cum ne închipuiam, ce spui?
întrebă Mike Strunk.

-E minunat! spuse Anna și merse, cu ceva mai mult curaj spre intrare.

Nu era chiar minunat. Anna aparținea aceluia mic grup de persoane, cărora le este foarte greu să se despartă de lucruri pe care le îndrăgise. Și mai greu era să te desparți înlăcrimată de propria casă, ce aidoma unei jucării, plutește pe murdarele valuri la vale. Această amintire încă o urmărește pe Anna Strunk, cînd ea merge la culcare.

Dar și mai greu era să accepți un așa loc străin, ca fiind noua ta casă. Anna era cuprinsă de acea trăire, cunoscută fiecăruia, de parcă visa, de parcă venise în ospetie, iar confortul propriei case, în această ospetie nu putea fi găsit nicidecum.

Încă mai credea că visează și deaceea clipi de câteva ori, cine știe, poate se va trezi alături de Mike în vechea lor casă, iar ultimele luni, dormite alături de alți nefericiți prin lagăre, se vor dovedi a fi un coșmar?

Se înșelă. Era aceeași casă în care urmau să trăiască. Aceeași pereți surii, veșnicii acompaniatori ai cerului posomorât. Aceleași ferestre triste, aceeași ușă albă, ce îi amintea Annei de fosta lor casă și de trista soartă a acesteia. Pereții cu ochii săi întunecați ai ferestrelor, parcă o priveau, ademenind-o să intre, asigurând-o că-i va plăcea noua lor casă.

Probabil, îi va plăcea. Anna avea însă nevoie de timp, pentru a place un lucru, cum avuse nevoie de timp, când îl plăcu pe Mike acum trei ani în urmă. Ea se pomeni îngîndurată despre trecut, în fața acelei uși albe.

Mike observă, o îmbrățișă și o sărută. Fiecare din noi, odată în viață, are nevoie de un nou început. Acest început prevestea o garnitură de evenimente, deaceea Mike se bucura de casa lor nouă. Totuși, trebuia odată să lese lucrul la fabrică, de care fusese legat o bună perioadă a scurtei sale vieți. Întîmplarea ce-l făcu să părăsească orașul, era neapărat îngrozitoare – să-ți vezi casa, ce ai moștenit-o de la părinții răposați, cum plutește pe

valuri, îndepărtându-se neîndurător. Însă Mike nu putea, în adîncul sufletului său, să nu mulțumească, un pic rușinat, această groaznică întîmplare, ce-i dădu șansa de a evada din acel blestemat orașel!

Orașelul ce-i îngropă în mîrșavul său nămol visurile ambițioase ale unui tînăr pe nume Mike Strunk. Le îngropă în gălăgia și putoarea fabricii și le înconjură de persoane, cu care Mike niciodată nu putea găsi limbă comună.

Tînăra familie intrase în casă și închise încetișor ușa din urma ei. Afară din nou se stîrni vîntul.

În zilele ce urmau casa învia într-o forfotă plăcută. – Anna, finisînd o serioasă curățenie, se apucă să gîndească interiorul camerelor. O ocupație nemaipomenit de plăcută și relaxantă, după cum spunea ea. Plănuirea interiorului casei îi aducea Annei o liniștitoare plăcere, iar aceasta cu orele visa la decoruri în felurite și nemaîînchipuite stiluri.

În curînd, Mike își găsi de lucru la biblioteca din apropiere, iar Anna, soră medicală de profesie, se angajă la un vechi spital, în apropiere de căsuța lor.

Tînăra pereche pleca la lucru, iar pereții rămîneau să-i aștepte. S-au obișnuit deja cu neîncrederea și o abia deslușită frică a Annei față de casa lor nouă, înțelegînd cît de greu i se dă fetei această strămutare. Dar firavei Anna Strunk, i se dădea și mai greu un alt lucru – realizarea unui groaznic verdict, ce sună

în sufletul ei, aida sumbrei chemări a clopotului bisericesc la înmormântare...

„Sunteți infertilă, domnișoară Strunk.”

Cuvintele sunară în urechile Annei ca o condamnare la moarte. Anna Strunk nu era acea persoană, ce căuta adîncul sens al vieții. Ea, fiind creștină de religie, de mult înțelese acel adevăr, pe care firile romantice îl caută cu atîta înverșunare. „Omul a venit pe lume pentru a procrea.” Acest simplu adevăr era răspunsul a miilor de ore de reflecțiuni filozofice asupra sensului vieții.

Însă cîtă îngrozire, cîtă durere poate suferi un suflet, cînd un macabru verdict stă în calea spre acel adevăr, în calea sfîntei datorii a omenirii de a procrea? Oare nu va fi acel suflet distrus pentru totdeauna de groaza că nu-și va putea îndeplini niciodată datoria față de omenire?

Nu. Atît timp cît speranța încă mai arde în sufletul tinerei Anna Strunk, groaznicul verdict nu-i poate pătrunde în adîncul acestuia, unde arde un foc atît de puternic, atît de viu!

Speranța...

Ah, cîtă speranță purta Anna în sufletul ei! Cîte încercări făcuse ei pentru a concepe un copil! Pereții erau martorii dragostei ce lega sufletele celor doi în nopțile întunecate, martorii zecilor de încercări și, în sfîrșit, martorii colosalei speranțe, a cărei flacără încă mai ardea în sufletul Annei.

Iar pereții tăceau, simțind emoțiile și chinurile lăuntrice, la care era supusă Anna. Simțeau respirația, căldura acelui foc al speranței, ce n-o părăsea niciodată pe tînăra Anna Strunk. Nu-i puteau răspunde fetei, cînd aceasta, serile întunecate suspina înlăcrimată. Nu puteau fi decît martori a tristei soarte și a nesfîrșitei speranțe a Annei Strunk.

Însă, în curînd, plecară. Pereții simțiră o spontană învălmășeală, o luptă lăuntrică în sufletul Annei, iar apoi aceasta, spuse:

-Trebuie să plecăm, Mike.

~~Motivul spontanei plecări a perechii așa și a rămas o taină pentru pereții ce-l încălzise timp de un an și jumătate. O forțată datorată strîngerii bagajului, o ultimă privire și iată că pereții rămîneau din nou singuri.~~

Mike și Anna Strunk au plecat, iar pereții au rămas să re trăiască acele emoții, acele sentimente, ce dominau casa în timpul cînd aceasta era locuită. Au rămas să revadă amprentele primilor săi locatari, iar ori de cîte ori aceștia le revedeau, simțeau acea nesfîrșită căldură a focului speranței...

Apoi urmară nopți întunecate în care vîntul șuiera pe la ferestrele casei, iar ploaia se abătea în rafale reci peste acoperișul ei. Urmară acele zile posomorîte de odinioară, urmă ceața tristă, ce se furișa pe la ușa albă de la intrare, de parcă și-ar cere voie să fie primită înăuntru.

Iar înăuntrul casei, între acei pereți – liniște, încălcată doar de vîntul ce iarăși se abătu violent peste casă. Un întuneric singuratic și cîteva umbre neclare, ce pătrundeau în raze palide prin ferestre. Pereții stăteau liniștiți și tăcuți ca deobicei.

Dar iată că, se pare că, casa își găsi din nou locuitori. De data aceasta, era unul singur – un bărbat. James Calver. Tăcut și fără prea mult interes, acesta semnă cîteva documente și se grăbi să intre în casă.

Era acel loc, în căutarea căruia a cutreierat țara în lung și în lat, oprindu-se prin moteluri, căutînd ferestre cu o minunată panoramă, ferestre pe care oricum le acoperea cu draperii. James Calver se pare că, în sfîrșit, găsi acel loc.

James demult trimise dracului toți scriitori care spuneau că căutarea inspirației este inutilă, iar apariția acesteia este deobicei spontană. Ei bine, el era de acord cu faptul că apariția mult așteptatei inspirații este într-adevăr lucrul unei singure clipe, însă căutarea inspirației, în concepția sa, era ceva sfînt. Cum altfel mai poți crea ceva, dacă clipa de iluminare tot nu mai are de venit? Bineînțeles, te pornești în căutarea ei!

O singură secundă de iluminare, în căutarea căreia James se afla deja de cîteva ani.

Aici însă totul va fi diferit – James simțea acest lucru. Odată cum păși pragul, el simți că anume aici, va descoperi el acea fericită granulă, de care avea nevoie în toți acești ani. Nu, încă nu era acea clipă minunată a inspirației, gustul căreia este

cunoscut tuturor scriitorilor, însă speranța că romanul său va fi finisat anume aici, James o simți din plin.

Speranța...

Ea veni peste el atît de ușor, iar venirea EI, nu putea fi asemuită decît cu o răcoroasă ploaie în mijlocul celui mai uscat deșert. Semiîntunericul camerei, acea liniște, din care se nășteau mai apoi cele mai nebunatice fantezii, bucură sufletul scriitorului.

Iar pereții sperau... Sperau că măcar acest suflet își va putea găsi împlinirea.

Totuși în prima seară el nu reuși să scrie nimic. Însă acest lucru nu-l speria deloc, ba mai mult era încrezut în faptul că, numaidecît, în curînd, va găsi ieșirea din impas pentru colosalul său roman, ce-l purta în cap și pe foile pătate de cafea.

Colosalul său roman...

Într-adevăr, în clipele de disperare, James Calver se tot întreba:

„Oare nu mi-am pus ca scop prea multe?”

„Oare nu este prea mult pentru mine?”

Era... Cum altfel se mai putea de explicat, un astfel de impas, din care James încerca să iasă deja de cincisprezece luni? În acele clipe de disperare, James învîrtea în cap zecile de personaje, iar sutele de relații ce se construiau între aceste

personaje erau mai încurcate ca niciodată. În fiecare zi, James Calver încerca să înțeleagă, oare cînd romanul său reuși să devină atît de complicat? Cînd pînza deasă de caractere și relații se încurcă atît de amarnic?

Deaceea James își studia greoiul său roman zi de zi. Iar acum, cînd veni în această casă, procedura continuă cu înverșunare. El niciodată nu studiasse foile și notițele sale cu atîta atenție. Foi, ce în acele cincisprezece luni deveniseră o adevărată povară sufletească, îi apăreau și în așternutul nopții, chinuind mintea scriitorului. Foile pe care de zeci de ori se apucase să le arunce, să le ardă, să le distrugă pentru a uita de ele pentru totdeauna... acum le studia minuțios, iar mișcările sale trădau o dragoste adevărată față de ceea ce îi crea propriul stilou.

Oare cînd căpătase atîta speranță? Cînd păși pragul acestei case pentru prima dată, sau..?

Nu putea să nu iubească ceea ce cîndva scrisese cu atîta plăcere. Însă cu cît mai mult se avînta în pînza romanului, acea dragoste mergea în ambiguitate, devenea tot mai greoaie, iar James simțea cum pierde acel fantomatic moment, în care romanul să o apucă pe calea greșită.

În curînd, se pomeni că pierduse sensul timpului. Trecură nopți, săptămîni la rînd?.. Același vînt și același cer posomorît după fereastră, iar barba deja înțepa neplăcut mîna...

Se pomeni în acea disperată așteptare a inspirației, cînd nemaipomenit de somnoros, își făcea o nouă ceașcă de cafea.

Foițile cu potențialele continuări ale romanului, ce se pomeni în acest îngrozitor impas, zburau una după alta alături de notițele fără de sens spre lada de gunoi. Adormea pe neprins de veste, de parcă își pierdea cunoștința, pierzându-se în scurte perioade de întuneric. Iar când întunericul dispărea, pomenea camera luminată de posomoritele raze de soare, ce abia pătrundeau prin fereastră, iar adesea ochii scriitorului vedeau doar umbre într-un ușurel dans pe pereții camerei...

Pereții în acele zile deveniseră martorii chinuitoarei sale așteptări. Martorii, ce nu puteau scoate nici un sunet, pentru a-i alina durerea scriitorului și pentru a alunga disperarea din sufletul acestuia pentru totdeauna. Încercau să-i soptească, dar vântul de după fereastră acoperea acele șoapte într-o înfrigorantă suierare.

Așteptarea...

Așteptarea minunii ce îi va face stiloul să scrie ca odinioară. Așteptarea ce se întindea în nesfârșit, devenind cu fiecare clipă mai chinuitoare, iar pînza romanului tot mai deasă.

Atît de deasă, încît James nu mai putea observa nici palida lumină a soarelui, ce abia străpungea norii, nici pereții cenușii, ce parcă gemeau de disperarea stăpînului, nici aburii cafelei deja răcite...

Era pierdut în propria sa lume, în lumea greoiului său roman. Iar impasul, groaznicul zid de care se loviră personajele, era mai puternic și mai neîndurător ca înainte. Nici o continuare,

nici o relatare auxiliară sau o introducere a unui personaj ce avea misiunea să scoată istoria din impas nu-i era de folos lui James, iar acesta era cuprins de o nesfârșită disperare.

Disperarea...

Mai grea ca niciodată. Cu un leac pierdut în bezna acelei pânze, din care nu mai putea ieși deja de cincisprezece luni...

Dar iată că zidul gigantic al impasului se cutremură într-o bună zi. La răsăritul unei noi zile, între acei pereți, James Calver se iluminează, simțind parcă cum greoaiele cărămizi ale zidului, se fărâmau, iar după ele, în miile de raze aurii, apărea inspirația.

Într-o mișcare convulsivă, el se aruncă asupra carnetului de notițe cu atîta energie, de parcă ultimele nopți le dormi pe cele mai comode paturi ale lumii și cu mîna, tremurînd în agonie, scrise cîteva foiți de idei, cu frica ca nu cumva să le uite.

Inspirația veni cu acea spontaneitate caracteristică ei. Acea dulce clipă a mult-așteptatei iluminări, acea fericită „Evrica!” cutremură pereții casei și sufletul scriitorului într-o convulsie a bucuriei.

James, în sfîrșit, înțelese motivul tragicului impas și în mișcări grabnice ale mîinii și o foșneală gălăgioasă a foilor, el își însemna momentele-cheie, în care romanul său atît de ușor și atît de plăcut la început, se transformă într-un adevărat coșmar.

Încetul cu încetul, un pic potolindu-se, el se ridică încetișor de la masa de scris. Camera și pereții se pierdură pentru o clipă în întuneric, iar James Calver își pierdu cunoștința...

Peste două luni, în perioada căreia James a reușit să construiască „calea ieșirii personajelor din impas” cu succes, acesta, după câteva recitiri și corectări serioase ale lucrării sale, trimise romanul la redacție. În curînd, peste câteva săptămîni, James primi răspunsul, își făcu grabnic valiza și plecă.

De atunci pereții nu-l mai văzură. Se tot întrebau dacă acesta reuși să publice romanul, însă se pare că nu vor putea afla asta niciodată. Cel puțin, gîndeau ei, așteptarea lui James nu a fost în zadar. O astfel de clipă de fericire, ce o retrăiră pereții alături de stăpînul lor, este leacul oricărei disperări și merită oricare așteptare...

Urmără din nou acele nopți singuratice și răcoroase, în care pereții erau desenați cu chipurile caraghioase ale umbrelor. Se făcea tot mai răcoare, nopțile deveneau tot mai lungi, mai ploioase, iar zilele încă și mai posomorîte ca odinioară. Se părea că natura în jurul acelor case, se supără aprig pe oameni, deoarece această devenea tot mai încruntată și mai necruțătoare în fenomenele sale.

Într-o astfel de dimineață tristă de toamnă, cînd ploaia abia se potolise, iar împrejurimile trăiau sub un strat de nămol, la ușa casei, sosi o figură murdară ce avea să fie al treilea locatar. Pereții îi simțiră apropierea încă de cînd acesta aluneca, înjurînd,

de pe un povârniș din apropiere. Îi simțiră neîndurata apropiere, când contururile necunoscutului, abia se observau prin ceața dimineții. Îi simțiră, iar apoi îi văzură pașii greoi, umblînd împrejurul casei, de parcă ar examina-o minuțios.

Necunoscutul se opri în fața ușii, merse paralel peretelui din dreapta, îl atinse încetișor. Pereții vedeau figura sa murdară din cap pînă în picioare de nămol, îi vedeau părul într-o murdară și nepieptănată zbîrlitură. Ochii necunoscutului străluceau în niște gînduri, cunoscute doar de el, privindu-se des peste umăr.

Însă nu îndrăzni să intre în casă. Nu o făcu nici în a doua zi, mulțumindu-se să stea liniștit sub perete, într-o încordată așteptare. În noaptea zilei a doua de când necunoscutul sosi în pragul casei, acesta merse, ceva mai încrezut ca de obicei, spre una din ferestrele de după casă.

Pereții așteptau în tăcere. După ce necunoscutul iscodise atent întunericul de după fereastră, probabil asigurîndu-se că casa e pustie, acesta cu o lovitură de cot sparse fereastra.

Împrejurimile se înfundară într-un scurt ecou caracteristic spargerii sticlei. Necunoscutul tresări, cu toate că aștepta un astfel de sunet, și speriat, grăbi să curățe rama ferestrei de rămășițele ascuțite de sticlă. În acea grabă, el uită de tăișurile rămășițelor de sticlă și cu înjurături, lăsă cîteva picături de sînge pe fereastră.

Necunoscutul se urcă pe fereastră și iată-l deja pomenit în întunericul casei.

Ah, era un vagabond! Probabil a auzit că casa încă nu-și găsi stăpînul care o va cumpăra de la scriitorul ce dispăru o lună în urmă și deaceea, ar fi gîndit că i-ar putea fi servit ca locuință, atît timp cît nimeni nu va veni s-o cumpere. Însă ceva neliniștea pereții...

Necunoscutul dibui întunericul camerei. Merse, pipăind pereții în căutarea unui întrerupător, ce va rupe acest iad întunecat, însă așa și nu găsindu-l necunoscutul se culcă pe podeaua rece și adormi imediat.

Pereții erau din nou martorii unor trăiri, însă de data aceasta sentimentele și gîndurile erau ascunse de pereți sub o tainică mantie. Ei încercau să pătrundă în somnul necunoscutului însă acesta era prea adînc, iar taina ce o purta cu sine „cel de-al trilea spirit” ce vizită casa, era ascunsă mult prea adînc în întunericul aceluia suflet, ce dormea pe podeaua rece.

Cînd se trezi se simți mai bine, doar o ușoară durere de cap, probabil, datorată somnului pe această podea. El se ridică și merse spre fereastră, însoțit de liniștea odăii, spre fereastră. Pe geam se scurgeau încetișor șiroaiele de ploaie, iar el se dădu în urmă de la fereastră.

Atît de frig!

El remarcă că casa scriitorului era într-o stare foarte bună. Înafară de praf, la care oricum el nu atrăgea atenția, scriitorul lăsă în urmă absolut tot mobilierul. Cît noroc!

Necătînd la faptul că casa nu era lipsită de mobilier, ea părea deosebit de pustie. Cînd necunoscutul strigă în încercarea de a vedea dacă casa se răsună, aceasta într-adevăr răsună. Însă răsună cu totul diferit decît se așteptă pribeagul.

Un ecou greoi, urmat de niște sunete înecate răsunară casa. În acele sunete, el parcă auzi niște șoapte, ce părăseau înecat buzele celui, ce încerca disperat să vorbească. Speriat, acesta cutreieră casa, în căutarea autorului sunetelor, însă acesta era de negăsit, lăsînd hoinarul în tăcerea tot mai lugubră a camerei.

I se păru! Da, i se păru! Nu putea fi nimic decît fantezia sa, care probabil avea nevoie de odihnă...

Pîna seara necunoscutul fusese preocupat de plimbările prin casă. Pereții vedeau cum acesta încetișor plutește dintr-o cameră în alta, într-o melancolică mișcare. Se întuneca, iar ploaia se pornea mai tare, bătînd într-un ritm rapid în ferestrele casei. Cu fiecare clipă a apropierii întunericii, necunoscutul se agita tot mai tare. Pașii îi deveneau mai neliniștiți, un abia deslușit zbucium îi mîna trupul înfrigurat prin semiîntunericul decolorat al casei.

Ce se întîmplă în capul acestui bărbat? Ce neliniște îl gonește?

Într-o agonie, a cărui motiv rămînea o taină, el merse în fugă spre întrerupătorul ce-l observă încă de cu ziua, slobozind răgușit un geamăt înspăimîntat. Un sunet caracteristic și iată blestemata cameră se iluminează plăcut.

Atunci necunoscutul se liniști. Se așeză din nou pe podeaua rece – se apropia noaptea, însă nu îndrăzni să închidă ochii. El iscodea cu privirea fiecare colț al camerei la rînd, cu o nelămurită frică în ochi. O așteptare tulburătoare îi zguduia ființa, iar privirea lui devenea tot mai nebună, de parcă o neînchipuită groază se așeza în sufletul lui.

Dar iată că tăcerea camerei, întreruptă doar de sunetul ploii ce nu mai contenea să bată în geam, fusese acoperit din nou de acel îngrozitor sunet al neclarelor șoapte. Cineva neapărat încerca să vorbească!

Însă vorbele nu-i puteau părăsi gura, de parcă aceasta fusese înfundată, iar întunericul casei era bîntuit de acele îngrozitoare șoapte înecate. Și iată că din nou se aude un sunet puternic, de parcă cineva încerca să bată în perete din camera de alături...

El își tot zicea că nimeni nu putea fi în camera de alături, dar iată că sunetul se repetă pe o notă și mai înfiorătoare. Necunoscutul, cuprins de o frică animalică, ridică privirea spre tavan, de parcă aștepta o salvare din ceruri, însă ochii lui nu văzură decît un singuratic bec, ce-i lumina camera.

Lumina acestuia, nu mai părea atît de liniștitoare ca înainte, iar pribeagul văzu cu îngrozire cum lumina becului începe cu o tremurare să scadă...

Cîteva clipe și iată deja camera este cuprinsă în îmbrățișarea beznei. Doar o porțiune pe partea dreaptă a camerei

era cuprinsă de lumina sumbră a unei zile ce încă nu s-a scurs. Lumina acestei zile ploioase, ce pătrundea prin ferestrele ude, ar fi fost o salvare, însă acum ea părea mai înfricoșătoare ca niciodată, construind pe pereți chipurile unor umbre grotești.

Șoaptele se repetară, de data asta prea clare, pentru a spune mai apoi că au fost doar o groaznică iluzie. Ele se repetară din nou și din nou, iar hoinarul se dădu în întuneric, de parcă și-ar dori să se ascundă.

Șoaptele și sunetele neclare din camera de alături continuau cu o intensitate crescândă. Peretele din fața sa, la care hoinarul privea cu atîta groază, se cutremură într-un sunet greoi, iar acesta văzu cum tapetele de pe acel perete se rup, de parcă o forță nevăzută le rupe... chiar din înăuntrul peretelui!

Apoi în palida lumină a cerului înnorat apăru o mîna, ce venea tocmai din perete. Mîna era slabă, surie, într-o nebunatică agonie, aceasta rupse o nouă bucată de tapete, iar ochilor îngroziți a pribeagului, în următoarea clipă, fusese prezentată toată macabra panoramă.

Din perete, cu sunete înecate a țipetelor groaznice, ieșea o femeie îngrozitoare în mișcările-i sălbaticе. Ea apăru în lumina palidă a ferestre într-o culoare cenușie, fața îi era schimonosită de o grimasă, iar gura era întinsă într-un veșnic și tăcut țipăt. Ochii, acoperiți parcă cu o membrană zbîrcită, priveau tavanul. Părul roșcat era unicul ce își păstră culoarea pe această îngrozitoare nălucă. Femeia era foarte slabă, de parcă ar fi

suferit de anorexie. Trupul său mort îi era acoperit de o haină lungă și albă, în maniera vechilor cămeși de noapte femeiești.

Ea făcu un pas, cutremurându-se cu toată făptura, iar din gura sa, cădea cu un sunet plescăitor mortar. El se înșira la picioarele groaznicii făpturi cu același plescăit, ce suna străin în tăcerea camerei. După câteva mișcări cutremurate, ea se opri în fața pribeagului, pentru ca acesta să poată savura mai bine acea animalică groază.

-Ce cauți aici? urlă el în nebunie. Ai murit acum o săptămână din cauza acelei blestamate boli!

Ochii femeii atinși până acum în tavan, îl privesc, iar gura ei încerca să vorbească, însă din aceasta nu ieșea decât mortar uscat, ce cădea în fața ei la podea. Într-un sfârșit, ea putu slobozi câteva sunete, ce răsunară camera într-un înfricoșător ecou.

-Ba nu! Tu m-ai ucis! Iar apoi m-ai îngropat în perete!

Craniul ei slăbit, acoperit de o piele surie, se cutremură într-un zîmbet, iar apoi, haina sa albă se însîngeră. În câteva clipe, la pieptul femeii, se vedea clar o rană înfiorătoare, din care curgea sînge fără oprire, înroșind toată haina albă.

Figura femeii se cutremură, iar în următoarea clipă, această dispăru din cameră, de parcă nici nu fusese niciodată. Pribeagul, înnebunit de frică, părăsește casa, spărgînd o altă fereastră și se depărtează, alergînd prin ploaie, urmărit pe vecie de groaznica sa faptă.

Atunci, se cutremură ceva în toată construcția casei. O periculoasă crăpătură apărură pe chipul acelor pereți, ce au descoperit macabra taină a necunoscutului. În următoarea clipă, acei pereți, martorii nesfârșitei speranțe a Annei Strunk, a disperatei și chinuitoarei așteptări a lui James Calver și a veșniciei neliniști ce urmărea necunoscutul ucigaș, se dărămară, sub povara sentimentelor omenești.

Ruinele rămaseră, iar pereții cedară. Au pretins întotdeauna să fie un suflet omenesc, dar cedară sub enorma și insuportabila lui povară. Reflecțiile sentimentelor omenești s-au dovedit a fi prea puternice, iar sufletul omului se dovedi a fi prea complex pentru a putea fi întruchipat de niște pereți bătuți de rafalele nesfârșite de vânt.

Thomas Wilder

„Pereții”

